

„Ik heb al wat gegeten . . . aan het station.”

Te laat vroeg hij zich af, of daar een buffet was.

„Drommels, dan heeft u geen oogenblik verloren laten gaan. Of is de trein zoo vroeg aangekomen? Geneer u anders niet; alles is bij de hand . . .”

„Dank u heusch.”

„Zooals u wil; maar wat ik vragen wou: komt u een ramtoren bezichtigen?”

Daar was zijn lachje weer . . . het bekende, onverdragelijke, waanwijze, minachtende, spotzieke lachje! Zeker had die man het doel van zijn komst al lang geraden en nu vermaakte hij zich een beetje met zijn verlegen houding. Bovendien . . . het zwijgen over Emma's brief bewees, dat Siria vermoedde zonder voorkennis van haar man genoodigd te zijn. Hij dacht waarschijnlijk, dat Emma op het laatste oogenblik, met een slinkschen streek, haar zin zou weten door te drijven en wilde haar niet tegenwerken door een onvoorzichtige uiting. 't Was Blank, of, bij deze gedachte aan een stille samenzwering dier twee menschen, iets kouds hem op 't hoofd viel, dat, over zijn nek en rug neerglijdend, zijn gansche wezen kil doorsijpelde. Duidelijk werd hij zich bewust tegenover een vijand te staan, en dit besef gaf hem moed. Een groote, kalme helderheid overtoog zijn denken en evenals bij ingewikkelde discussiën, kon hij eensklaps weer al de krachten van zijn geest met rustig beraad in ééne richting samentrekken.

„Ik kom hier voor . . . u.”

Vast keek hij Siria bij deze woorden in de diepe schitterende oogen, en toen hij daarin slecht geveinsde verwondering meende te lezen, terwijl er nog altijd geen zinspelning op Emma's schrijven volgde, was hij er weer volkomen van overtuigd, dat die man, met gewetenlooze handigheid en onverschoonbaren moedwil, uit de verte zijn vreedzaam leven ondermijnde.

En nu was hij dankbaar gegaan te zijn; nu voelde hij zich krachtig door zijn goed recht; nu zag hij laag neer op zijn gemaskerden, in een hinderlaag verscholen belager.

„Voor mij?”

„Ja . . .”

„Vergeef me, dat ik u in de rede val; maar wil u ook rooken?”

„Dank u . . . Is 't waar, mijnheer Siria, dat u er over denkt naar Indië te gaan?”

„Ik ben er vast toe besloten en dat moet u heel goed vinden . . . Uw oordeel over het soldaatje-spelen in vreedstijd is nooit erg malsch geweest.”

„Ik beoordeel dit besluit in 't geheel niet; maar . . . nog ééne vraag . . . Is 't ook waar, dat u vóór uw vertrek in den Haag moet wezen?”

„'t Is ten minste mijn plan er heen te gaan.”

„En . . . is dat bezoek aan den Haag . . . onvermijdelijk?”

Een poos bleef het antwoord uit.

Achter in zijn grooten stoel geleund, één arm over de leuning heen geslagen, den andere op het tafelblad gedrukt, herhaalde Siria alleen het vragende: „onvermijdelijk.”